

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Marc Gómez del Moral Guasch

κατά

Bankia SA

Διατακτικό

- 1) Το άρθρο 1, παράγραφος 2, της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές, έχει την έννοια ότι εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας αυτής η ρήτρα σύμβασης ενυπόθηκου δανείου συναφθείσας μεταξύ καταναλωτή και επαγγελματία η οποία προβλέπει ότι το εφαρμοστέο στο δάνειο επιτόκιο βασίζεται σε έναν από τους επίσημους δείκτες αναφοράς τους οποίους προβλέπει η εθνική ρύθμιση και μπορούν να εφαρμόζουν τα πιστωτικά ιδρύματα στα ενυπόθηκα δάνεια, όταν η ρύθμιση αυτή δεν προβλέπει ούτε την υποχρεωτική εφαρμογή του δείκτη αυτού, ανεξαρτήτως της επιλογής των εν λόγω συμβαλλομένων, ούτε τη συμπληρωματική εφαρμογή του ελλείπει διαφορετικής συμφωνίας μεταξύ τους.
- 2) Η οδηγία 93/13, και ιδίως το άρθρο 4, παράγραφος 2, και το άρθρο 8 αυτής, έχει την έννοια ότι δικαστήριο κράτους μέλους οφείλει να ελέγχει τον σαφή και κατανοητό χαρακτήρα συμβατικής ρήτρας που αφορά το κύριο αντικείμενο της σύμβασης, τούτο δε ανεξάρτητα από τη μεταφορά του άρθρου 4, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής στην ένομη τάξη του εν λόγω κράτους μέλους.
- 3) Η οδηγία 93/13, και ιδίως το άρθρο 4, παράγραφος 2, και το άρθρο 5 αυτής, έχει την έννοια ότι, προκειμένου να τηρείται η απαίτηση διαφάνειας συμβατικής ρήτρας η οποία καθορίζει κυμαινόμενο επιτόκιο στο πλαίσιο σύμβασης ενυπόθηκου δανείου, η ρήτρα αυτή πρέπει όχι μόνο να είναι κατανοητή από τυπικής και γραμματικής απόψεως, αλλά και να παρέχει στον μέσο καταναλωτή, ο οποίος έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως επιμελής και συνετός, τη δυνατότητα να κατανοήσει τη συγκεκριμένη λειτουργία του τρόπου υπολογισμού του εν λόγω επιτοκίου και, συνακόλουθα, να αξιολογήσει, βάσει σαφών και κατανοητών κριτηρίων, τις δυνητικά σημαντικές οικονομικές συνέπειες μιας τέτοιας ρήτρας για τις χρηματοπιστωτικές του υποχρεώσεις. Αποτελούν στοιχεία ιδιαίτερας κρίσιμα για την εκτίμηση στην οποία πρέπει να προβεί συναφώς το εθνικό δικαστήριο, αφενός, το γεγονός ότι τα κύρια στοιχεία σχετικά με τον υπολογισμό του επιτοκίου αυτού είναι ευχερώς προσβάσιμα για όποιον σκοπεύει να συνάψει ενυπόθηκο δάνειο, μέσω της δημοσίευσής του τρόπου υπολογισμού του εν λόγω επιτοκίου, καθώς και, αφετέρου, η παροχή πληροφοριών σχετικά με την παρελθούσα εξέλιξη του δείκτη βάσει του οποίου υπολογίζεται το εν λόγω επιτόκιο.
- 4) Το άρθρο 6, παράγραφος 1, και το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13 έχουν την έννοια ότι επιτρέπουν στο εθνικό δικαστήριο, σε περίπτωση ακυρότητας καταχρηστικής συμβατικής ρήτρας που ορίζει δείκτη αναφοράς για τον υπολογισμό του κυμαινόμενου δανειακού επιτοκίου, να υποκαταστήσει τον δείκτη αναφοράς με δείκτη προβλεπόμενο στον νόμο και εφαρμοστέο ελλείψει αντίθετης συμφωνίας των συμβαλλομένων, εφόσον η οικεία σύμβαση ενυπόθηκου δανείου δεν μπορεί να εξακολουθήσει να ισχύει σε περίπτωση καταργήσεως της εν λόγω καταχρηστικής ρήτρας, και εφόσον η ακύρωση της σύμβασης στο σύνολό της θα εξέθετε τον καταναλωτή σε ιδιαίτερος επιζήμιες συνέπειες.

(¹) EE C 152 της 30.04.2018.

Απόφαση του Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) της 4ης Μαρτίου 2020 — Tulliallan Burlington Ltd κατά Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), Burlington Fashion GmbH

(Συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-155/18 P έως C-158/18 P) (¹)

(Αίτηση αναιρέσεως – Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 – Λεκτικά και εικονιστικά σήματα «BURLINGTON» – Ανακοπή του δικαιούχου των προγενέστερων λεκτικών και εικονιστικών σημάτων «BURLINGTON» και «BURLINGTON ARCADE» – Άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β' – Κίνδυνος συγχύσεως – Διακανονισμός της Νίκαιας – Κλάση 35 – Έννοια των «υπηρεσιών λιανικής πωλήσεως» – Άρθρο 8, παράγραφος 4 – Απατηλή χρήση διακριτικού σημείου – Άρθρο 8, παράγραφος 5 – Φήμη – Κριτήρια εκτιμήσεως – Ομοιότητα μεταξύ των προϊόντων και των υπηρεσιών – Απόρριψη της ανακοπής)

(2020/C 161/04)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Tulliallan Burlington Ltd (εκπρόσωπος: A. Norris, Barrister)

Λοιποί διάδικοι στην ανααιρετική διαδικασία: Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) (εκπρόσωποι: M. Fischer και Δ. Μπότσης), Burlington Fashion GmbH (εκπρόσωπος: A. Parr, Rechtsanwältin)

Διατακτικό

Το Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Αναρρίπτει τις αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 6ης Δεκεμβρίου 2017, Tulliallan Burlington κατά EUIPO — Burlington Fashion (Burlington) (T-120/16, EU:T:2017:873), της 6ης Δεκεμβρίου 2017, Tulliallan Burlington κατά EUIPO — Burlington Fashion (BURLINGTON THE ORIGINAL) (T-121/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:872), της 6ης Δεκεμβρίου 2017, Tulliallan Burlington κατά EUIPO — Burlington Fashion (Burlington) (T-122/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:871), και της 6ης Δεκεμβρίου 2017, Tulliallan Burlington κατά EUIPO — Burlington Fashion (BURLINGTON) (T-123/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:870).
- 2) Ακυρώνει τις αποφάσεις του τετάρτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) της 11ης Ιανουαρίου 2016 (υποθέσεις R 94/2014-4, R 2501/2013-4, R 2409/2013-4 και R 1635/2013-4), σχετικά με τέσσερις διαδικασίες ανακοπής μεταξύ της Tulliallan Burlington Ltd και της Burlington Fashion GmbH.
- 3) Η Burlington Fashion GmbH και το Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) φέρουν, πέραν των δικαστικών εξόδων τους, και τα έξοδα, κατ' ισομοιρία, στα οποία υποβλήθηκε η Tulliallan Burlington Ltd όσον αφορά τόσο τις πρωτόδικες διαδικασίες στις υποθέσεις T-120/16 έως T-123/16 όσο και τις ανααιρετικές διαδικασίες.

(¹) EE C 240 της 09.07.2018.

Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 4ης Μαρτίου 2020 [αίτηση του Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku (Πολωνία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Centraal Justitieleel Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB) κατά Bank BGŻ BNP Paribas S.A.

(Υπόθεση C-183/18) (¹)

(Προδικαστική παραπομπή – Χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης – Δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις – Απόφαση-πλαίσιο 2005/214/ΔΕΥ – Αναγνώριση και εκτέλεση χρηματικών ποινών που επιβάλλονται σε νομικά πρόσωπα – Ελλιπής μεταφορά απόφασης-πλαισίου στην εθνική έννομη τάξη – Υποχρέωση σύμφωνης ερμηνείας του εθνικού δικαίου – Περιεχόμενο)

(2020/C 161/05)

Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική

Αιτούν δικαστήριο

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Centraal Justitieleel Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB)

κατά

Bank BGŻ BNP Paribas S.A. w Gdańsku

παρισταμένης της: Prokuratura Rejonowa Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku

Διατακτικό

- 1) Η έννοια του «νομικού προσώπου» την οποία μνημονεύουν, μεταξύ άλλων, το άρθρο 1, στοιχείο α', και το άρθρο 9, παράγραφος 3, της απόφασης-πλαισίου 2005/214/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 24ης Φεβρουαρίου 2005, σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης επί χρηματικών ποινών, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα του δικαίου του κράτους έκδοσης της απόφασης με την οποία επιβάλλεται χρηματική ποινή.